

הכבש הכחול

בין הכבשים הרבים של עדר הצאן היה אחד שעוד כאשר נולד, הצמר שלו היה מנוקד בכתמים כחולים, כאילו מישהו ניקה בו דיוטה של דיו כחול.

אמנם הכבשים האחרים צחקו מכך תחילה, וכך גם הרועה והכלב שלו, אבל כשהכבש גדל גדלו גם הכתמים ובסוף הכבש כולו נעשה כחול.

הכבשים האחרים אמרו תמיד "לך מכאן, אתה כבש כחול" והכלב נשך אותו לעתים קרובות. לכן הכבש הכחול היה עצוב מאוד, אך לא עזר לו שום דבר ולא הייתה זו אשמתו שהוא כחול. היחידי שיכול היה לעזור לו היה הרועה וזה נזף בכלב ובכבשים האחרים. "תתביישו, מה יכול הכבש לעשות. ככה הוא נולד."

"הוא אחר מאתנו" אמרו הכבשים האחרים. הם חבבו את הרועה שלהם, ולכן הניחו לכבש הכחול כל הזמן שהרועה היה בקרבה. אך

מיד כשזה התרחק הלעג התחיל שוב. לכבש הכחול עבר תיאבון, הוא אכל פחות ונעשה רזה יותר ויותר. כשהרועה ראה זאת לקח אותו בעגלה והביא לאזור בו צמח העשב היפה והטעים ביותר. אבל הכבש הכחול התגעגע למקומו הישן והתחיל לחלות. הרועה חשב זמן רב מה ניתן לעשות. בסוף הוא גזז את כל הצמר הכחול והסתכל על השערות הקצרות שנשארו על עורו של הכבש. "על אלה בוודאי נתגבר" חשב. הוא נזכר שאמו נוהגת להלבין צמר שנראה לה אפור מדי בעזרת חומר הלבנה, והחליט להשיג מהחומר הזה. הוא לקח איתו קצת מהצמר הגזוז, הביא את הכבש לאזור תלתן טעים ואמר לכלב לשמור היטב על הצאן. כשאמא ראתה את הצמר היא התפלאה "איזה צמר יפה. הוא כחול כמו שמיים. איזה דברים יפים ניתן לעשות מצמר כזה. מאין השגת אותו?"

הרועה נבהל. הוא פחד שאמא תדרוש שיעזוב את הכבש, ואז זה יישאר תמיד עצוב

או יחלה ממש. הוא לא רצה לשקר לאמא, אבל זו לא רצתה להרפות "אולי גנבת את הצמר, נבל שכמותך?" "לא" אמר הרועה "בא איש זר מהודו הרחוקה. הוא סחר בצמר וביקש ממני מי הלבנה, כי שלו אזלו. אני הבטחתי לו קצת ותמורת זאת הוא נתן לי את הצמר הכחול."

"זה באמת צמר מיוחד" אמרה אמא "הנה לך מי הלבנה ובקש מההודי שלך שיתן לך עוד מהצמר הזה."

הרועה הודה לה ושמח שבקלות כזו פתר את הבעיה.

כשחזר לעדרו לקח מכחול והתחיל לצבוע את שערותיו הקצרות של הכבש. זאת הייתה עבודה רבה אבל בסוף הכבש הכחול היה לבן כמו כל האחרים ואף אחד מהכבשים לא הכיר שהוא שונה, כך שיכול היה להיות איתם, לרעות ולקפץ ולרוץ במרעה. הוא היה מאושר. מאז הרועה לקח אותו בעגלתו כאשר הופיעו שערות כחולות, ותמיד הלבין אותם שוב.

אך יום אחד ראה שבקבוק חומר הלבנה התרוקן, וכשחשב מה לספר לאמא, ראה אותה הולכת פתאום באחו לקראתו. היא סיפרה לו בשמחה שטוותה את כל הצמר הכחול, ולאחרונה אדם מכובד עבר ליד הדוכן שלה, ראה את הצעיף ואת הכפפות אותם עשתה מהצמר וקנה אותם בכסף רב.

כעת הרועה לא יכול היה להתכחש יותר וסיפר לאמא את האמת. הוא רצה להראות לה את הכבש הכחול אך לא הצליח, כי כל הכבשים שבעדרו היו לבנים. הוא ספר אותם ומספרם התאים ולכן הכבש הכחול חייב היה להיות בעדר.

"טוב מאוד" חשב כעת הרועה "עכשיו הכבש הכחול יכול לחיות בשקט."

הוא נתן לאמו את השארית הקטנה של הצמר הכחול אותו שמר עדיין והיא עשתה לו ממנו זוג כפפות נהדרות.

הרועה, שבינתיים הזקין, שומר את הכפפות עד היום. הן לא מתבלות וצבען נשאר כמו כחול השמיים, כפי שהיה.